

bage. Vi Mennesker er jo i stadig Udvikling — dog enkelte undtagne, og jeg tvivler ikke om, at hvis man læste det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Taler fra 1903, vilde de i høj Grad ligne dem, han holder i 1927. Men det er kun en betinget Ros, man kan give ham derfor.

Saa kom det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ind paa Retten til at nedsætte Renten fra 800 til 540 Kr. Først beskæftigede det ærede Medlem sig med den moralske Ret og angreb det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, meget stærkt, fordi han mente, vi ikke havde moralsk Ret til at foreslaa denne Rente nedsat. Ja hvis det ærede Medlem gør sig klart, at de 800 Kr., der fra alle Sider blev tiltraadt som det Beløb, Invalidere nyderne skulde have, var Papirkroner, saa vil han være klar over, at det slet ikke drejer sig om en Nedsættelse. Hvis Renten ikke nu bliver nedsat, vil det faktisk betyde, at vi i 1927 giver en Rente, der er 33 pCt. højere end den, man i gav 1921.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg kom saa ind paa det juridiske Spørgsmaal. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke udtalte sig fuldt saa sikkert her som med Hensyn til det moralske, og det kan jeg i og for sig godt forstaa og sympatisere med. Det ærede Medlem er lige saa lidt som jeg Jurist, og det er jo vanskeligt for en Læge og en Teolog at diskutere Jura, navnlig for et Auditorium, hvori der sidder fremragende Jurister. Men der er ingen Vej udenom, vi maa til det, og vi har en vis menneskelig Ret til ogsaa at gøre vore Anskuelser gældende, fordi vi paa vor Side kan forlange af Juristerne, at de skal affatte Juraen saaledes, at ethvert — skal jeg sige fornuftigt Menneske som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og jeg, ogsaa kan forstaa den. Jeg gaar altsaa om Bord i Skibet og skal fremlægge mit Syn paa Forholdet, saaledes som jeg med min ringe juridiske Forstand forstaa det.

Jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i nogen Grad har forset sig paa Lovens Titel. Loven hedder: Lov om Invalideforsikring, men nu er det jo saaledes ved denne Lov som ved en Række andre Love, at Titelen ikke dækker Indholdet, og i hvert Tilfælde langt fra paa fuldstændig Maade udtrykker, hvad Indholdet er. Skulde denne Lov have en Titel, der svarede i nogen Grad til Indholdet, skulde den jo ikke hedde Lov om Invalideforsikring, men Lov om Invalideforsikring med Tilskud af Stat og Kommune og Arbejdsgivere. Det er nemlig Loven. Nu mente det ærede Medlem Hr. Borgbjerg — tror jeg da —, at Renten ikke

kunde nedsættes, og dertil vil jeg saa sige følgende, at i § 4, 1ste Stykke, i Loven af 1921 staar der udtrykkelig: „Ydelserne efter denne Lov bestaar i en Invalidere paa 800 Kr.“, saa for min Lægmandsforstand er det særdeles tydeligt, at Invalidere nyderne, saa længe denne Lov, Loven af 1921, bestaar, skal have 800 Kr., men naar denne Lov erstattes af en anden Lov, ja, saa eksisterer den Lov jo ikke mere, hvorefter de faar 800 Kr. Saa gaar jeg videre. I § 4, 3die og 4de Stykke, staar der den lille Sætning, at oppebærer vedkommende en Pension eller Livrente, der er lige saa stor eller større end Invalidere nyderne, faar han kun 1/3 af denne. Det forekommer mig — ja, man kan maaske ikke bruge Ordet markere, men man kan sige, at det i Loven angives, at det er den ene Trediedel, der maa respekteres. Det er nemlig det, der svarer til den Præmie, han har betalt; de 2/3 derimod behøver Staten ikke at respektere, fordi det er Tilskud. Saa staar der i § 5, 3die Stykke, at velstillede Medlemmer af Sygekassen betaler tredobbelt Præmie. Ja, hvorfor skal de betale tredobbelt Præmie? Jo, for de skal ikke have noget Tilskud af Staten, de skal betale fuld Præmie, den fulde Afgift, som denne Invalidere kræver, og dermed angives jo ogsaa, at man regner den almindelige Præmie, der betales, som en Præmie, der svarer til 1/3 af Renten.

Saa kommer Spørgsmaalet om Sammenligningen med Aldersrenteloven, som ogsaa har været rejst her. Der staar omtrent — jeg husker det ikke helt nøjagtigt —, at enhver Person, der er fyldt 65 Aar og opfylder forskellige andre Betingelser, faar en Aldersrente, hvortil Staten yder Tilskud. I Invalideloven staar, at enhver Person, der er Medlem af en Sygekasse og betaler en bestemt Præmie, faar en Invalidere nyderne, hvortil Staten yder Tilskud. I begge Tilfælde er Staten berettiget til at nedsætte sit Tilskud. Lovbestemte Tilskud fra Staten — den Regel tror jeg dog nok gælder — kanselvølgelig ændres ved Lov. Ja, man kan sige, at Aldersrenteloven er ingen Forsikring, men vi har en anden Forsikringslov, Arbejdsløshedsforsikringen. Gennem Arbejdsløshedsforsikringsfonden betaler Statskassen et bestemt Beløb til Kasserne, ganske som den ifølge Invalidere nyderne betaler et bestemt Beløb ind til Invalidere nyderne. Men i 1924, da man nedsatte Statens Tilskud til Arbejdsløshedsforsikringen fra 50 pCt. til 35, var der ikke et Menneske, der protesterede og sagde: Dette er juridisk ugyldigt.

Man har sagt, at man er i Strid med Grundlovens § 80, hvor der staar, at Ejen-